

τητος εἰς τὴν Σταφιδικὴν Οἰκονομίαν εἶναι καὶ ἀναγκασία καὶ ἀναπόφευκτος ἢ ὑπὸ τῆς Πολιτείας ἰδιαιτέρᾳ μέριμνᾳ καὶ προστασίᾳ τῆς Σταφιδοπαρ-
γωγῆς.

Τ' ἀνωτέρω δὲν ἰσχύουν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σταφίδα καὶ μόνον. Καὶ τῶν ἄλλων σταφιδοπαρᾶγωγῶν Χωρῶν οἱ παραγωγοὶ ἀντιμετωπίζουσι τὰ ἴδια ἢ ἀνάλογα προβλήματα.

Πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν ἐκθεσὶν καὶ ἀνάλυσιν τῶν κυρίως συνθετικῶν τῆς Σταφιδικῆς Οἰκονομίας στοιχείων, ἦτοι τὴν Καλλιέργειαν, Ἐμπορίαν καὶ Βιομηχανίαν, θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν ὅσα περὶ τῆς σημασίας τοῦ Προϊόντος τούτου εἰς τὴν ἀγρο-
τικὴν καὶ τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν εἴπομεν καὶ δι' ἀριθμῶν:

1) Συμμετοχὴ εἰς τὸ Γεωργικὸν καὶ Ἑθνικὸν εἰσόδημα:

Τὸ μέσον ἐτήσιον συνολικὸν καθαρὸν εἰσόδημα τῆς πενταετίας 1950—1954, εἰς τρεχούσας τιμὰς, ἀνῆλθεν εἰς 34.623 ἑκατ. Δρ.

Τὸ ἐκ τῆς Γεωργίας τοιοῦτον εἰς τρεχούσας τιμὰς, ἀνῆλθεν εἰς 10.281 ἑκατ. Δρ.

Τὸ ἐκ τῆς παραγωγῆς σταφίδος, εἰς τρεχούσας τιμὰς (βάσει τῶν τιμῶν ἀσφαλείας) εἰς 249 ἑκατ. Δρ.

Ἦτοι συμμετέσχεν εἰς τὸ ἐκ τῆς Γεωργίας εἰσόδημα τῆς Χώρας μὲ ποσοστὸν 2,420]ο.

2) Συμμετοχὴ εἰς τὸ Ἐξαγωγικὸν Ἐμπόριον:

Τὸ κτηθὲν ἐκ τῶν ἐξαγωγῶν τῶν πάσης φύσεως προϊόντων μέσον ἐτήσιον ποσὸν συναλλάγματος κατὰ τὴν τετραετίαν 1951—54 εἰς δολλάρια Η.Π.Α. ἀνῆλθεν εἰς 128.120 χιλ.

Τὸ ἐκ τῆς ἐξαγωγῆς Κορινθιακῆς σταφίδος κτηθὲν τοιοῦτον ἀνῆλθεν εἰς \$ 13.000 χιλ.

Ἦτοι ἢ εἰς ποσοστὸν συμμετοχῆς τῆς ἀνῆλθεν εἰς 10,150]ο.

3) Ἀπασχόλησις:

α) Διὰ τὴν καλλιέργειαν 6.000.000 ἡμερομίσθια ἀνδρῶν.

Διὰ τὴν καλλιέργειαν 1.200.000 ἡμερομίσθια γυναικῶν.

Σύνολον 7.200.000

β) Διὰ τὴν συσκευασίαν καὶ φόρτω-
σιν 400.000 ἡμερομίσθια μικτὰ.

Ἐὰν δὲ λάθωμεν ὑπ' ὄψιν μας ἔτι τ' ἀνωτέρω ἀποτελέσματα προκύπτουν ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσιν 400.000 μόνον στρεμμάτων γῆς, ἀνηκόντων εἰς 45.000 οἰκογενεῖας σταφιδοπαρᾶγωγῶν, ἀμέσως ἀντιλαμβανόμεθα τὸ μέγεθος τῆς συμβολῆς τῆς σταφιδοκαλλιέργειας εἰς τὴν Ἑθνικὴν Οἰκονομίαν μας.

Ἡ Καλλιέργεια τῆς Σταφιδᾶμπέλου:

Ἡ Κορινθιακὴ ἀμπελος καλλιεργεῖται εἰς τὴν παραλιακὴν ζώνην τῆς βορείας, βορειο—δυτικῆς καὶ δυτικῆς Πελοποννήσου, ἀπὸ τῆς Κορίνθου μέχρι τῶν Καλαμῶν, ὡς καὶ εἰς τὰς Νήσους Ζάκυνθον καὶ Κεφαλληνίαν.

Ἡ καλλιεργηθεῖσα διὰ Κορινθιακῆς ἀμπέλου ἑκτασίς ἐντὸς τῆς πενταετίας 1950—1954, μέση ἐτησίᾳ, ἀνῆλθεν εἰς 437.800 στρέμματα, ἐν συγκρίσει πρὸς 583.000 καλλιεργούμενα τὸ ἔτος 1938, μὲ ἀντίστοιχον παραγωγὴν εἰς τόντους 77.931 καὶ 127.250. Σημειοῦται μίᾳ μείωσις τῆς μὲν καλλιεργουμένης ἑκτάσεως κατὰ 24,90]ο τῆς δὲ παραγωγῆς κατὰ 38,750]ο. Καὶ ἡ μὲν μείωσις τῆς καλλιεργουμένης ἑκτάσεως ἀφείλεται εἰς τὰς ἀθρόας κατὰ τὴν κατοχὴν γενομένης ἐκτριζώσεις πρὸς καλλιέργειαν οἴτου διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ σταφιδοπαρᾶγωγικοῦ πληθυσμοῦ, ἢ δὲ μείωσις τῆς παραγωγῆς ἐκ τῆς πτώσεως τῶν στρεμματικῶν ἀποδόσεων συνεπείᾳ τοῦ γήρατος καὶ τῆς, ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς καλλιέργειας, κακουχίας τῶν σταφιδᾶμπέλων, μὴ ἀποκατασταθεῖσα εἰσέτι.

Οἱ δείκται τῶν ἀποδόσεων, προπολεμικῶς καὶ μεταπολεμικῶς, ἐμφανί-